

Jan-Bart De Muelenaere is een comedian en gamer in hart en nieren. Staat hij niet op een podium of achter de schermen van bekende tv-programma's, dan combineert hij met de moed der wanhoop zijn gezinsleven met zijn PS4.

Het cadeau

Eindelijk next-gen?

Ondanks wat er al enkele maanden sinds de vernieuwde look van OPM boven mijn column verschijnt, (*misverstandje, excuses van de eindredactie, red.*) is het hier eigenlijk — wegens omstandigheden — nog steeds wachten op de PS4. Al maanden zit ik te kwijlen op trailers van PS4-games en zoek ik het net af naar nieuwe bundels. De officiële PlayStation 4-website staat continu open en ik ververs die gemiddeld elke vijftien minuten. Onderhand ken ik de site al volledig uit het hoofd. Elke pagina, elk menu en submenu, elke foto, elke update en ik weet perfect hoe vaak het woord 'Ervaring' op de site voorkomt. Dat is trouwens exact 27 keer. Ja, ik heb blijkbaar veel tijd. Het is zelfs zo erg dat Google zijn automatische zoektermaanvulling door mij heeft moeten herzien. Bij het ingeven van 'PlayStation' in Google, stelt de zoekmachine na de 'P' niet langer 'porno' voor als meest gevraagde zoekstring, maar 'PlayStation 4'. Of deed Google dat enkel op mijn computer?

Win-win

De zin is er, helaas blijft het — wegens omstandigheden, dus — bij eindeloos wachten op de praktische uitwerking van de aankoop van een PS4. Ik hoopte dat een specifieke legende soelaas zou brengen. Ik heb het over Martinus van Tours, beter bekend als Sint-Maarten. De barmhartige man die aan de basis ligt van kindervertelsels zoals Sinterklaas of de kerstman. Deze heilige bisschop had het — blijkbaar net als zijn huidige tijdsgenoten — heel erg goed voor met kinderen. Zijn bekendste wapenfeit was toen hij zijn mantel met zijn zwaard in twee kliefde en de helft ervan aan bedelende kinderen gaf. Wat

er met de andere helft gebeurde, is nog steeds een raadsel. Ik denk wel dat mocht er destijds een spelconsole bestaan hebben, hij die ook niet meer gekregen zou hebben. Zomaar kledij in twee snijden, daar kunnen vrouwen en moeders meestal niet mee lachen.

Het huidige feest rond Sint-Maarten is vergelijkbaar met het feest rond zijn Turkse vriend Nicolaas van Myra, beter bekend als Sint-Nicolaas of Sinterklaas. Alleen vindt dat feest niet (inter)nationaal plaats op 6 december, maar heel erg lokaal op 11 november. Zo viert mijn stad, Ieper, Sint-Maarten, terwijl dat bij de grootouders Sinterklaas is. Heel erg verwarrend voor niet alleen mijn dochter,

**Het plan:
m'n dochter
inzetten om
via de Sint
een PS4 te
krijgen**

maar ook voor mij. Echter, dit jaar vond ik de drijfveer om mij over die dualiteit — en zelfs trialiteit — te zetten. Gezien mijn dochter nog steeds volop kan genieten van de prachtige beelden en complexe verhaallijnen van games terwijl vaderlief — ikzelf, dus — aan het spelen is, heeft mijn 4-jarige dochter technisch gezien evenveel motieven om een PS4 te willen als ik. Tijd dus om haar voor het nakende Sint-Maartenskindercadeautjesfeest voor mijn kar te spannen. En dat begon al in de week voor 11 november. Op school kreeg dochterlief de

traditionele tekening van 'de Sint met een grote zak', waar ze dan mits knipwerk uit speelgoedmagazines mocht in plakken wat ze graag zou willen. Ik probeerde haar om te kopen om er ook een foto van de PS4 op te plakken. Nu, die oudste dochter van ons is zo dom nog niet. Ze wist dat als er iets op stond dat zij eigenlijk niet wilde, dat zou inboeten op het aantal cadeaus dat zij van de goedheilighe man zou krijgen. En dat moest dan maar door papa gecompenseerd worden met ander speelgoed. Niet beseffende dat dat uit hetzelfde aankoopbudget komt, ging ik 'pinky swear' akkoord met haar deal. Win-win, dacht ik, en een ideaal drukmiddel om van vrouwlief eindelijk 'goedkeuring' te krijgen na die eerder fout gelopen omstandigheden.

40 kilo klei

Ondertussen is 11 november voorbij, en u raadt het al, die met schimmel geïnfecteerde schijnheilige heeft dochterlief overladen met poppen, maar de PS4 is hij blijkbaar vergeten. Dus ben ik gaan klagen bij diens dienst van aankopen. Hier thuis beter bekend als 'mijn vrouw'. Waar ik het lef vandaan haalde om na mijn stunt van vorig nieuwjaarsfeest nu mijn 4-jarige dochter voor mijn kar te spannen! Blijkbaar mag ik op mijn schoonfamilies nieuwjaarsfeest niet halfdronken lopen klagen, omdat zij per abuis 400 euro — ik herhaal: vierhonderd euro! — heeft uitgegeven aan 40 kilo klei van het merk ClayStation uit Bangalore. En ja, ik weet het, de kalkoenvulling verwisselen met die klei was niet mijn beste idee ooit. Waarvoor nogmaals mijn excuses, schoonmama. Het enige wat ik weet, is dat mijn brief voor Sinterklaas al een week in mijn schoen zit en die voor de kerstman al even lang in mijn sokken. Want de aanhouder, die wint. ■